

á neinum tilteknum tíma, né heldur, að hann hafi dregið verkið óeðlilega á langinn.

Krafa stefnds um 18000.00 kr. skaðabætur vegna dráttar á viðgerðinni verður því ekki tekin til greina.

Þá hefur stefndur og krafizt 1500 kr. bóta fyrir handrið af v/b Austra, sem stefnandanum hafi verið afhent til viðgerðar, en hann ekki skilað aftur.

Stefnandinn hefur neitað að hafa tekið við handriði þessu eða bera nokkra ábyrgð á geymslu þess, og þar sem ekki liggja fyrir um þetta fullnægjandi upplýsingar í málinu, verður sú krafa heldur ekki tekin til greina.

Með skírskotun til framanritaðs telur rétturinn, að taka beri til greina að öllu leyti kröfur stefnandans, einnig málskostnaðar-kröfu hans samkvæmt framlögðum reikningi, kr. 746.35.

Þá ber einnig að tildæma stefnandanum sjóveðrétt í v/b Austra G.K. 410 fyrir kröfum þessum.

Því dæmist rétt vera:

Stefndu, Björn Gottskálksson, Guðjón Vigfússon og Halldór Benediktsson f. h. Austra h.f., greiði stefnandanum, Jens Árnasyni, kr. 8070.26 með 6% ársvöxtum frá 10. jan. 1944 til greiðsludags og málskostnað með kr. 746.35, allt innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Stefnandi skal hafa sjóveðrétt í v/b Austra G.K. 410 fyrir hinum tildæmdu fjárhæðum.

Miðvikudaginn 18. apríl 1945.

Nr. 63/1944. **Db. Bolla Eggertssonar, Kristján Albertsson og Árni Friðriksson** (Theódór B. Lindal)
gegn

Antoni Ólafssyni Weywadt
(Einar B. Guðmundsson).

Dánarbætur.

Setudómari próf. Ísleifur Árnason
í forföllum hrd. Gizurar Bergsteinssonar.

Dómur hæstaréttar.

Máli þessu hefur verið skotið til hæstaréttar með stefnu 12. maí 1944 að fengnu áfrýjunarleyfi 9. s. m. Eftir að málinu hafði verið áfrýjað, lézt einn áfrýjenda, Bolli Eggerts-

son, og hefur dánarbú hans komið í hans stað. Áfrýjendur krefjast aðallega algerrar sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar úr hendi hans fyrir báðum dómum eftir mati hæstaréttar. Til vara krefjast áfrýjendur lækkunar á fjárhæð þeirri, er stefnda var dæmd í héraði, og verði þá málskostnaður fyrir báðum dómum látinn falla niður. Stefndi, sem gjafvörn hefur fengið fyrir hæstarétti, krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir hæstarétti úr hendi áfrýjanda eftir mati dómsins, eins og málið væri ekki gjafvarnarmál.

Með dómi hæstaréttar 19. júní 1942 var Bolli Eggertsson dæmdur til refsingar fyrir það, að hann hafi með óvarkárnum akstri valdið slysi því, sem mál þetta er risið af. Ekkert er fram komið um það, að Konráð Antonsson hafi sýnt nokkra þá ógætni, er slysið varð, sem geti dregið úr bótarétti stefnda. Og með því að fallast má á rök héraðsdómara um bótakröfuna, sem virðist fullkomlega í hóf stillt, þykir mega staðfesta héraðsdóminn.

Eftir þessum úrslitum þykir rétt, að áfrýjendur greiði in solidum málflytningslaun skipaðs talsmanns stefnda fyrir hæstarétti, kr. 1600.00.

Því dæmist rétt vera:

Áfrýjendur, db. Bolla Eggertssonar, Kristján Albertsson og Árni Friðriksson, greiði in solidum stefnda, Antoni Ólafssyni Weywadt, kr. 15591.10 ásamt 5% ársvöxtum frá 4. marz 1941 til greiðsludags, kr. 1320.15 í málskostnað í héraði og málflytningslaun skipaðs talsmanns stefnda fyrir hæstarétti, hæstaréttarlögmans Einars B. Guðmundssonar, kr. 1600.00.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Akureyrar 4. desember 1943.

Mál þetta, sem dómtekið var 22. nóv. s. l. og dæmt er af setudómara Stefáni Stefánssyni, var eftir árangurslausa sáttatilaun höfðað fyrir bæjarþingi Akureyrar með stefnu útgefinni 7. marz

1941 af Antoni Ólafssyni Weywadt verkamanni, Hjalteyrargötu 1, Akureyri, gegn eigendum bifreiðarinnar A-61, þeim Bolla Eggertsyni verzlunarmanni, Strandgötu 21, Kristjáni Albertssyni verkstjóra, Eyrarlandsvegi 3, og Árna Friðrikssyni verkamanni, Oddeyrargötu 6, öllum á Akureyri, til að fá þá dæmda alla fyrir einn og einn fyrir alla til greiðslu á kr. 15591.10 auk 5% ársvaxta frá sáttakærudegi 4. marz 1941 til greiðsludags og málskostnaðar.

Var í stefnu krafizt málskostnaðar að skaðlausu eða mati réttarins, en við hinn munnlega flutning málsins var af hálfu stefnanda gerð krafa um kr. 2120.15 í málskostnað.

Stefndir krefjast aðallega algerðrar sýknu, en til vara, að krafan verði stórlega lækkuð frá því, sem krafizt er í stefnu málsins. Þá krefjast stefndir málskostnaðar samkvæmt taxta M.F.Í., kr. 950.00, eða eftir mati dómarsins.

Í máli þessu hefur Guðmundi Péturssyni útgerðarmanni, umboðsmanni Sjóvátryggingarfélags Íslands h.f. á Akureyri, verið stefnt fyrir félagsins hönd til að gæta hagsmuna þess, en hjá því var bifreiðin A-61 vátryggð.

Milli kl. 23 og 24 hinn 30. nóv. 1940 ók stefndur Bolli Eggertsson vöruflutningabifreiðinni A-61, sem þá var félags eign hinna stefndu, suður Hafnarstræti á Akureyri, og voru ekki aðrir í bifreiðinni en hann og stúlkan Ingibjörg Björnsdóttir, þá 16 ára að aldri.

Í þann mund er hann kom að trjáviðarhúsi Kaupfélags Eyfirðinga, ganga 4 menn þar norður götuna, þrír saman, en einn örstutt á eftir. og var það Konráð Antonsson, sonur stefnanda þessa máls, tvítugur að aldri.

Allir ganga menn þessir á eystri vegarhelmingi, þ. e. a. s. hægri.

Rétt eftir að bifreiðin hafði ekið fram hjá þeim þremur, sem á undan voru, heyrðu þeir smell og litu við. Ók þá bifreiðin áfram suður götuna, en Konráð lá meðvitundarlaus á götunni, og vissi höfuð hans til austurs, eftir því sem næst verður komizt. Lögregluþjónn var strax kallaður til, og fór hann þegar á slysstaðinn. Var Konráð þegar fluttur í sjúkrahús, og hafði hann fengið hræðilegan áverka á höfuðið, og segir í vottorði sjúkrahússlæknisins, að áverkinn hafi verið því líkastur, að höfuðið hefði slegizt með miklu afli á einhvern tiltölulega sléttan flöt, t. d. malbikaða götu.

Gert var að sárum Konráðs eftir föngum, og lifði hann meðvitundarlaus í rúma 2 sólarhringa eftir slysið, en þá andaðist hann hinn 3. desember 1940 af völdum slyssins.

Enginn hinna þriggja manna, er gengu á undan Konráði, sáu þegar slysið gerðist og geta því eigi um það borið, hvernig það vildi til. Þeir urðu bifreiðarinnar varir, er hún ók framhjá. Virtist einum hún aka frekar hart, en annað getur hann eigi um hrað-

ann borið, öðrum virtist hún aka greitt, en eigi hart, og hinn þriðji getur ekki um það borið, hvort hún ók hægt eða hratt, en hann veitti því eigi eftirtekt að nokkuð óvenjulegt væri við akstur bifreiðarinnar.

Þegar bifreiðin ók áfram hjá þeim, var fjarlægðin milli þeirra og hennar sú, að þeir óttuðust ekki, að þeim stafaði nokkur hættu af henni, en þeir tóku ekki eftir, að bifreiðin sveigði inn á götuna frá þeim.

Bragi Guðjónsson, Hafnarstræti 77, sá út um glugga á heimili sínu, þegar slysið varð. Sá hann, er bifreiðin rakst á Konráð. Virtist honum hún aka með meðalhraða og Konráð vera eins og til hliðar við hana, en þetta segir hann þó vera ónákvæmt, því myrkur hafi verið. Þá virtist honum Konráð ganga vestast af þeim fjórum, er þarna voru á ferð norður götuna.

Hér skal þess getið, að slysstaðurinn er allanzt frá götuljós-kerum, og hefur því verið þarna um litla birtu að ræða, enda ber Bolli, að þarna hafi engin birta verið nema sú, er kom frá bifreiðaljósum.

Í bifreiðinni er stýrið vinstra megin, og sat því unglingsstúlkann Ingibjörg Björnsdóttir hægra megin við Bolla. Þau voru á leið að Þverá í Öngulsstaðahreppi á dansleik, er þar var, og hefur Ingibjörg borið, að Bolli hafi veið undir áhrifum áfengis við aksturinn. Verður nánar vikið að því atriði síðar.

Ingibjörg sá þrjá eða 4 menn koma sunnan götuna, og voru þeir allir á hægra götukanti, og telur hún einn þeirra hafa gengið eitthvað á eftir hinum. Ekki getur hún um það borið, hvort Bolli vék frá mönnum þessum, þegar hann mætti þeim, en hún bar, að mennirnir hafi ekki verið mjög nærri bifreiðinni, þegar hún ók fram hjá þeim, og ekki heldur mjög langt frá henni, nema sá, er fyrir slysinu varð.

Við lögreglufirheyrslu daginn eftir slysið bar hún, að sér hefði fundizt bifreiðin koma við einn mannanna og að Bolli hafi sagt við sig lítið eitt innar á veginum, hvort það gæti verið, að hann hefði „stímað“ á mann. Hafi hún þá sagt, að hún væri hrædd um það, en ekki væri að vita, að maðurinn hefði meiðzt. Um þetta hafi eigi meira verið talað, og Bolli ekið gætilega, það sem eftir var leiðarinnar að Þverá. Ökuhraðann telur hún hafa verið venjulegan. Í lögregluréttinum 2. desember bar hún, að hún hafi séð, að framskermurinn vinstra megin kom við hlið eða læri eins mannsins, en ekki hafði hún séð hann detta. Kveðst hún hafa sagt Bolla, að maður mundi hafa rekizt á bifreiðina. Heldur hún þá, að Bolli hafi ekki tekið eftir þessu. Þá segir hún, að Bolli hafi ekki ekið mjög hratt.

Í lögregluréttinum 28. desember bar Ingibjörg, að sér hafi virzt eins og sá maðurinn, er síðast fór, eins og slangra til að bilnum

og kvaðst þá eigi geta fullyrt, hvort bifreiðin hafi komið við hann. Hafi hún aldrei séð þenna mann eða hina út um hliðarrúðuna. Hún bar, að hana minni fastlega að hafa sagt við Bolla, að maður mundi hafa rekizt á bifreiðina, en telur líklegt, að hann hafi eigi tekið eftir því. Þá minnir hana, að Bolli hafi sagt við sig eitthvað á þá leið, hvort það gæti verið, að hann hefði rekizt á mann. Er framburður þessa vitnis nokkuð á reiki.

Önnur vitni en hér hafa verið talin koma eigi til greina um sjálft slysið.

Eftir er þá að rekja frásögn bifreiðarstjórans Bolla um slysið.

Í lögreglurétti daginn eftir slysið bar hann, að hann hafi ekið umræddri bifreið um götuna á nefndum tíma.

Hann varð var við mannaferð á götunni, þar sem slysið varð, en þar sem hann taldi sig aka nægilega innarlega á götunni, gaf hann mönnunum eigi mikinn gaum og man alls ekki að hafa látið í ljós, að hann væri hræddur um að hafa ekið á mann, og kveðst mundu hafa stöðvað bifreiðina strax, ef hann hefði haft grun um slíkt.

Hann tekur þá fram, að bifreiðin hafi verið tóm (ólestuð) og hafi því kastast til á götunni við allar ójöfnur. Einnig hafi látið fremur hátt í vélinni, og hafi þetta hvorttveggja getað valdið því, að hann varð þess eigi var, að bifreiðin snerti manninn.

Við þessa yfirheyrslu neitar Bolli ekki að vera valdur að slysinu, en harðneitar að hafa haft grun um, að slys hefði hlotizt af akstrinum.

Kveðst hann vera fremur óvanur að aka bifreið og þessa nótt hafi verið dimmt. Hafi hann því ekið gætilega og haldið sig vel úti á vinstri vegarbrún.

Hann minnst þess ekki, að Ingibjörg segði við sig, að maður mundi hafa orðið fyrir bifreiðinni, og segir, að ef hún hafi látið falla einhver orð um slíkt, hljóti það að hafa verið á þá leið, að þau hafi ekki vakið hjá sér grun um slysið.

Í lögreglurétti 2. desember og undir allri rannsókn málsins heldur Bolli því fram, að hann hafi ekki orðið þess var, að bifreiðin rækist á nokkurn mann, né heldur að hafa orðið þess var, að Ingibjörg segði, að bifreiðin hefði rekizt á mann.

2. desember bar hann, að hann hafi séð 3 eða 4 menn á austurkanti vegarins, að hann hafi þótzt beygja nægilega mikið frá mönnunum til að forðast árekstur og að ökuhraðinn hafi verið 20 km miðað við klukkustund.

Í sama rétti, 28. desember, neitar hann að hafa séð þarna nema þrjá menn. Kveðst aldrei hafa séð fjórða manninn. Þá fullyrðir hann að hafa beygt inn á götuna, þegar hann sá manninn. Ekki kveðst hann hafa orðið var við nokkra óeðlilega hreyfingu á bifreiðinni.

Það er upplýst, að Bolli hafði bragðað áfengi þetta kvöld með hinum stefndu Kristjáni og Árna og fjórða manni, að nafni Stefán. Höfðu þeir um kl. 9 um kvöldið sett að drykkju, en annað áfengi höfðu þeir ekki en um hálfa flösku af „gin“. Úr henni luku þeir, og er óvíst, hversu mikið hver þeirra drakk, en sennilegt, að það hafi verið ámóta mikið.

Eftir þessa drykkju tók Bolli að aka bifreiðinni um götur bæjarins og síðan áleiðis að Þverá, eins og áður greinir, eftir að hafa tekið benzín á bifreiðina. Neitar hann að hafa fundið á sér áfengisáhrif, og eins kveðast þeir, er með honum drukku áfengi, ekki hafa séð á honum áfengisáhrif.

Hins vegar bera þau Ingibjörg Björnsdóttir, Alda Björnsdóttir, sem ók spölkorn í bifreiðinni með Bolla og Ingibjörgu, rétt áður en hann tók benzínið, og Svavar Jóhannsson bifreiðarstjóri, sem afhenti honum benzínið, að þeim hafi virzt hann vera undir áhrifum áfengis.

Þegar lögreglan, skömmu eftir slysið, náði í Bolla á dansleiknum á Þverá, var hann að hennar dómi undir áhrifum vins, en upplýst er, að hann hafði þá sopið tvisvar eða þrisvar á brennivínsfleyg hjá manni, sem hann hitti þar.

Þetta bar Bolli strax í fyrsta réttarhaldi í lögregluréttinum, en Snæbjörn Þorleifsson bifreiðaeftirlitsmaður á Akureyri, er fór með lögregluþjóninum að Þverá, hefur borið, að Bolli hafi þar sagt sér, að hann hefði ekki bragðað vín þenna dag fyrr en á Þverá, en þar hefði hann bragðað „Gin“ hjá umgetnum manni.

Blóðsýnishorn var tekið úr Bolla eftir að lögreglan hafði flutt hann til Akureyrar, en það var aldrei rannsakað og verður því eigi til upplýsingar í málinu.

Af hálfu stefndra er því haldið fram sem sýknuástæðu, að Konráð heitinn hafi með stórkostlegri óvarkáрни orðið slysinu valdandi. Hann hafi gengið hægra megin á veginum, þar sem dimmast var og engin gangstétt, en hinum megin hafi verið gangstétt vel upplýst. Það er óvífengt, að hinum megin hafi verið gangstétt, en litlu betri lýsing mun þar hafa verið. Hann hafi ekki vikið út að vegarbrúninni eða út af henni, þó auðvelt væri, þegar hann mætti henni, en bifreiðin hafi ekið með löglegum hraða með logandi framljósum.

Þá er því haldið fram af stefnda hálfu, að Konráð heitinn hafi verið mjög sjónðapur og kunni það að hafa orðið meðorsök slyssins. Eru lögð fram vottorð lækna, er sanna allmikla sjóndepru Konráðs heitins.

Á því er enginn vafi, að Konráð heitinn beið bana af árekstri við nefnda bifreið. Hitt verður rétturinn að telja í nokkrum vafa, hvernig slysið vildi til.

Sú ógætni er að visu sönnuð á Konráð heitinn, að hann gekk á

hægri vegarhelmingi. En í málinu er komið fram, að það sé allt, að þarna sé gengið. Önnur óvarkárni er eigi sönnuð um hann.

Hins vegar hafði Bolli neytt áfengis og var að dómi þriggja vitna undir áhrifum þess, eins og áður segir. Bolli varð var við mannaferð á þessum stað, og var ljóst, að „koldimmt“ var þarna, eins og hann kemst sjálfur að orði, fyrir utan þá birtu, sem kom af bifreiðarljóskerunum.

Átti þetta tvennt, mannaferðir og myrkur, að verða til þess, að hann sýndi sérstaka varkárni.

Af þeim málavöxtum, sem lýst hefur verið, er ljóst, að mjög miklar líkur eru til þess, að slysið hafi orðið vegna óvarkárni Bolla við aksturinn. En jafnvel þó þetta væri röng ályktun, er ekki fram komin nokkur sönnun fyrir því, að Konráð heitinn hafi orðið valdur að slysinu með óvarkárni sinni né að slysið hefði hlotið að vilja til, þó að einskis hefði verið á vant um aðgæzlu og varúð af hálfu Bolla.

Samkvæmt þessu ber samkvæmt 15. gr., 2. mgr., og 16. gr. þá gildandi bifreiðalaga nr. 70 8. sept. 1931 að dæma hina stefndu eigendur bifreiðarinnar til bótagreiðslu.

Af hálfu stefndra er því haldið fram sem varasýknunarástæðu, að Konráð heitinn hafi verið svo miður sin vegna ólæknandi sjóndepru, að hann hefði í framtíðinni eigi getað aflað meiri tekna en nægðu til eigin framfærslu hans.

Jafnframt er á það bent af sömu hálfu og lögð á það rik áherzla við munnlegan flutning málsins, að stefnandi eigi nokkrar eignir og hafi haft allt eins miklar atvinnutekjur og Konráð heitinn, meðan þeir lifðu báðir, og allt frá dauða Konráðs hafi hann haft allverulegar atvinnutekjur og aukið eign sína.

Samkvæmt skattskrá Akureyrar hefur stefnandi haft skattárin 1939—1943 samtals kr. 14847.00 í nettótekjur samkvæmt eigin framtali, eða kr. 2969.40 á ári að meðaltali.

Að sjálfsögðu eru þetta nokkrar tekjur hjá heilsubiluðum eldra manni. En við munnlegan flutning málsins var af hálfu stefnanda lögð áherzla á, að þessar tekjur væru óverulegar þá miðað væri við tekjur fullvinnandi manns á sama tíma og einnig, að eignaaukning stefnanda byggðist að allverulegu leyti á hækkun fasteignamats á húseign hans.

Enn fremur var af hálfu stefnanda á það bent, að enda þótt stefnandi ætti nú skuldlaust kr. 12500.00, yrði slíkt að teljast smærði eitt miðað við núverandi verðgildi peninga, og enda þótt stefnandi hefði haft nokkrar tekjur undanfarandi vegna mikillar eftirspurnar eftir vinnu, mætti gera ráð fyrir, að atvinnutekjur hans og annarra heilsubilaðra manna yrðu að engu, þá atvinna dragist saman.

Það er sannað með vottorðum lækna, að stefnandi, sem nú er

59 ára, hefur um mörg ár verið mjög heilsubílaður og með mjög skert vinnuþrek. Tvö síðustu árin fyrir slysið var hann alltaf öðru hvoru undir lækni hendi, og kveður hann Konráð heitinn að nokkru hafa orðið að sjá fyrir heimilinu, sérstaklega árið 1940.

Þó Konráð heitinn, sem var fastur vélstjóri, væri all sjóndapur, er ekki upplýst, að sjóndepran hlyti að hafa aukizt, og upplýst er, að hann vann ýmis verk, þar á meðal að vélstjórn á sildveiðaskipi.

Verður því að telja, þar sem ekki er upplýst, að heilsu hans hafi verið áfátt að nokkru leyti, að hann mundi í framtíðinni hafa getað unnið þau störf, er eigi þurfti nákvæma sjón til. Meðalnettótekjur Konráðs heitins voru árin 1938—1940 kr. 1057.17. Var atvinna þá rýr, enda hann þá unglingur. Tekjur hans á sildveiðiskipi árið 1940 námu brúttó kr. 3343.86 auk annarra tekna. Verður að ætla, að hefði Konráð heitinn lifað, þá hefðu tekjur hans farið ört vaxandi vegna stóraukins atvinnumöguleika.

Gera verður ráð fyrir, að stefnandi, maður hátt á sextugs aldri, heilsulítill og mjög farinn að vinnuþreki, geti þá og þegar misst vinnufærni sína svo, að hann verði ófær til að afla tekna, svo að nokkru nemi, og yrði hann þá að grípa til eigna sinna, sem ekki mundu endast lengi honum til framfæris. En að þeim eyddum, hlaut framfærsla hans að hvíla á skylduframfæranda hans, Konráði heitnum.

Getur rétturinn því ekki fallizt á, að þessi sýknuástæða stefnanda nái fram að ganga.

Þá er því haldið fram af stefnda hálfu, að stefnandi eigi son á lífi, þ. e. a. s. skylduframfæranda. Af stefnanda hálfu var því við hinn munnlega flutning málsins haldið fram, að þessi sonur stefnanda væri fátækur fjölskyldumaður og eigi aflögufær. Var á það bent, að þau gögn, er fyrir lögju í málinu, bæði um tekjur og útsvör hans til Vopnafjarðarhrepps, en þar er hann búsettur, bæru því ótvírætt vitni, að um framfærslu af hans hendi gæti eigi verið að ræða.

Verður rétturinn að telja, að af þeim gögnum, er fyrir liggja, verði eigi séð, að þessi sonur stefnanda sé fær til framfærslu á honum, og mundi hún því hafa hvílt á Konráði heitnum, þegar stefnandi yrði hennar þurfi.

Skaðabótakröfuna sundurliðar stefnandi þannig:

Kostnaður vegna fráfalls og jarðarfarar	kr.	591.10
Dánarbætur	—	15000.00

Alls kr. 15591.10

Um fyrri liðinn er það að segja, að fram er lagður í málinu sundurliðaður reikningur yfir kostnað við jarðarför Konráðs heitins, er sýnir heildarupphæðina kr. 591.10, og er þeim reikningi út

af fyrir sig eigi mótmælt. Verður upphæð þessa kröfuliðs því tekin til greina.

Hinum kröfuliðnum er af stefndra hálfu mótmælt sem of háum sökum óvarkárni Konráðs heitins, er slysið varð, og framfærslusambands hans við stefnanda.

En eins og málum er háttað og eigi þykir ástæða til að fara nánar út í en gert hefur verið, og með tilliti til núverandi verðgildis peninga, þykir dánarbótakrafan eftir atvikum ekki of há, og þar sem ekki þykja standa efni til að skipta ábyrgðinni, þá verða kröfuliðir stefnanda báðir teknir til greina. Þá verða stefndir, einnig in solidum, dæmdir til greiðslu þeirra vaxta, sem krafizt hefur verið.

Í þinghaldi í málinu 20. sept. s. l. lagði stefnandi fram gjafsóknarleyfi í málinu sér til handa, útgefið 6. júní 1941.

Stefnandi hefur þó eigi á gjafsókn minnzt við munnlegan flutning málsins, og þar sem hann hefur greitt öll réttargjöld, eins og málið væri eigi gjafsóknarmál, verður málskostnaður til-dæmdur eins og ekkert gjafsóknarleyfi lægi fyrir.

Eftir atvikum þykir rétt að taka málskostnaðarkröfu stefnanda samkvæmt framlögðum málskostnaðarreikningi, kr. 1320.15, til greina og dæma stefndu in solidum til greiðslu hennar.

Því dæmist rétt vera:

Stefndur, Bolli Eggertsson, Kristján Albertsson og Árni Friðriksson, greiði einn fyrir alla og allir fyrir einn stefnanda, Antoni Ólafssyni Weywadt, kr. 15591.10. með 5% árs-vöxtum frá 4. marz 1941 til greiðsludags og kr. 1320.15 í málskostnað allt innan 15 sólarhringa frá birtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Föstudaginn 20. apríl 1945.

Nr. 41/1944. Sigríður Kristjánsdóttir (Garðar Þorsteinsson)
gegn

Steingrími Bjarnasyni og gagnsök.
(Gunnar Þorsteinsson).

Skaðabætur vegna líkamsáverka. Refsikröfu vísað frá héraðsdómi.

Dómur hæstaréttar.

Aðaláfrýjandi, sem hefur skotið máli þessu til hæstaréttar með stefnu 15. apríl 1944, hefur krafizt þess, að gagnáfrýj-